EVROPSKÝ PARLAMENT 2009 - 2014

Dokument ze zasedání

31. 1. 2012 B7-0043/2012

NÁVRH USNESENÍ

předložený na základě prohlášení Rady a Komise

v souladu s čl. 110 odst. 2 jednacího řádu

o závěrech ze zasedání Evropské rady (30. ledna 2012), které se týkalo návrhu mezinárodní dohody o Unii fiskální stability

Jürgen Klute, Jean-Luc Mélenchon, Miguel Portas, Nikolaos Chountis, Willy Meyer, Paul Murphy, Marisa Matias
za skupinu GUE/NGL

B7-0043/2012

Usnesení Evropského parlamentu o závěrech ze zasedání Evropské rady (30. ledna 2012), které se týkalo návrhu mezinárodní dohody o Unii fiskální stability

Evropský parlament,

– s ohledem na sdělení, které vydaly členské státy eurozóny dne 30. ledna 2012,

– s ohledem na mezinárodní dohodu o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii,

A. vzhledem k tomu, že opatření, na nichž se usnesli představitelé států a Rada EU, se nezabývají hlavními problémy, které krizi zapříčinily, tj. přílišným spoléháním se na finanční trhy a rostoucí makroekonomickou nerovnováhou v eurozóně;

B. vzhledem k tomu, že závislost na finančních trzích se navzdory ničivým dopadům od počátku finanční krize ještě prohloubila; vzhledem k tomu, že jen veřejná kontrola nad bankami a poskytování úvěrů s nízkým úrokem členským státům ze strany Evropské centrální banky může tento proces ukončit;

C. vzhledem k tomu, že navrhovaná dohoda připraví demokraticky zvolené vlády členských států o možnost činit rozhodnutí v oblasti fiskální politiky, znemožní evropským národům, včetně vnitrostátních parlamentů, demokratickou kontrolu a zavede trvalý rámec úsporných opatření;

D. vzhledem k tomu, že krize důvěry mezi občany členských států EU a orgány a instituce Unie se i nadále prohlubuje, což vede ke kritickému oslabení legitimity EU;

E. vzhledem k tomu, že proces, který vedl k uzavření této dohody, nebyl transparentní, jelikož nerespektoval princip demokratické kontroly, který by měl za normálních okolností charakterizovat každou unijní reformu;

F. vzhledem k tomu, že vlády napříč Evropou přijaly diktát finančních trhů, a nasměrovaly proto své politické návrhy pouze směrem k jejich uspokojení;

G. vzhledem k tomu, že významné změny v politikách EU nelze uskutečnit bez toho, aby se na nich plně podílely vnitrostátní parlamenty a Evropský parlament;

H. vzhledem k tomu, že lidé čím dál tím více vnímají politiky EU jako hrozbu pro svou ekonomickou a sociální situaci, jako zdroj vzrůstající nejistoty ohledně svého pracovního místa a příjmu, jako nástroj prosazování nerovnosti a nespravedlnosti a jako překážku, která jim brání vykonávat demokratickou kontrolu nad svým vlastním životem;

1. je přesvědčen, že opatření Evropské rady prohloubí globální krizi kapitalismu;

2. připomíná, že hlavní příčiny stávající krize spojené se zadlužeností států jsou velmi komplikované a že není možné je odstranit jednostranným přístupem založeným na

snížení výdajů, jak navrhuje výše uvedená dohoda;

3. nesouhlasí s mezinárodní dohodou o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii a s nedávnými změnami ve struktuře této unie (správa ekonomických záležitostí, evropský semestr, Pakt euro plus); je přesvědčen, že tyto změny představují tu nejreakcionářštější, nejnedemokratičtější a extrémně neoliberální reakci na stávající krizi;

4. připomíná, že hlavní faktory této krize jsou spojeny mj. s deregulací klíčových odvětví, s nerovnováhou běžných účtů a se souvisejícími rozdíly v mírách inflace, které jsou dány nerovnoměrnou dynamikou v nákladech na jednotku pracovní síly, jakož i neschopností mnoha členských států vybírat účinným způsobem daně z majetku a z příjmu velkých podniků;

5. je dále přesvědčen, že tento návrh mezinárodní dohody institucionalizuje úsporná opatření a nerespektuje zásadu rovnosti demokratických práv všech 27 členských států, což nevyhnutelně prohloubí krizi, sníží životní úroveň většiny občanů EU, zvýší nerovnost mezi členskými státy a vytvoří rozpory, které povedou k vícerychlostní EU, což ohrozí nejen existenci eura, ale možná i samotnou EU;

6. připomíná, že některé členské státy ze státní dluhové krize profitují a že zaměření vývozu některých členských států výrazně přispělo k nevhodnému rozmístění výrobních zdrojů a k vytvoření ekonomických bublin; vyzývá tyto státy, aby se na řešení stávající krize více podílely; vyzývá členské státy, aby zavedly mechanismy založené na zásadě solidarity a proporcionality;

7. odsuzuje skutečnost, že návrh mezinárodní dohody o stabilitě, koordinaci a správě v hospodářské a měnové unii se zaměřuje právě na ty nástroje, které vedly ke krizi, namísto toho, aby přeorientoval hospodářský rozvoj EU27 na plnou zaměstnanost (včetně vytváření většího počtu nových a kvalitnějších pracovních míst), socioekonomický růst, sociální soudržnost (především boj proti chudobě, nerovnosti v oblasti příjmů a nezaměstnanosti) a ochranu životního prostředí;

8. staví se proti zavedení nového pravidla, které stanovuje roční deficit členských států na úroveň 0,5 % HDP, jelikož by to vedlo k trvalým úsporným opatřením a k dalšímu hospodářskému poklesu, což by jen přispělo k uzavírání bludného kruhu mezi poklesem státních příjmů a rostoucím zadlužením; vyjadřuje svůj ostrý nesouhlas se sankcemi a se stanovením podmínek pro získání další pomoci;

9. je rovněž přesvědčen o tom, že závazek snížit dluh o dvacetinu ročně s cílem dosáhnout míry zadlužení odpovídající 60 % HDP je nejen nereálný, ale že také ochromí snahy jednotlivých vlád o dosažení hospodářského růstu a vyvedení jejich ekonomik z krize;

10. vyzývá členské státy, aby přestaly převádět zdroje ze strany mezd na stranu zisku, jelikož tento postup musí nevyhnutelně vést k další hospodářské destabilizaci a vytváření ekonomických bublin;

11. opětovně poukazuje na nutnost přijmout komplexní a udržitelná opatření na řešení krize, jako např. dohody o restrukturalizaci dluhu pro předlužené ekonomiky, které budou zahrnovat odepsání dluhu a investice na podporu růstu zelené ekonomiky s využitím

věřitelské kapacity Evropské investiční banky;

12. je pevně přesvědčen o tom, že návrat k vyrovnaným veřejným účtům vyžaduje dlouhodobý přístup zahrnující zdanění majetku, daň z finančních transakcí, boj proti daňovým podvodům a daňovým únikům, přiměřenou intervenci ze strany ECB a přísnou kontrolu nad finančním odvětvím;

13. je přesvědčen, že vzhledem k rozsahu závazků vymezeným v návrhu mezinárodní dohody musí být v nejširší možné míře konzultováni občané, a to prostřednictvím referend konaných podle vnitrostátních pravidel; trvá na tom, aby se do těchto referend politicky nevměšovala Evropská komise; je rovněž přesvědčen, že vlády těch členských států, v nichž není možné uspořádat referendum, by měly dát svým občanům právo rozhodnout o ratifikaci tohoto návrhu dohody prostřednictvím všelidové konzultace;

14. upozorňuje na to, že veškeré změny irské ústavy jsou podmíněny referendem a že rozpočtové pravomoci svěřuje irská ústava irskému parlamentu a vládě, což znamená, že jakékoli přenesení rozpočtových pravomocí si vyžaduje změnu ústavy;

15. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi a parlamentům členských států.